

Matija Solce

3JA!

SLG Celje

direktor
MIHA GOLOB
dramaturginja
TATJANA DOMA
lektorica
ŽIVA ČEBULJ
tehnična vodja
ALEKSANDRA ŠTERN

vodja programa
DAŠA SKRT
+386 (0)3 4264 214
dasa.skr@slg-ce.si

vodja marketinga
in odnosov z javnostmi
MILANA SIMONIČ
+386 (0)3 4264 205
+386 (0)51 651 821
milana.simonic@slg-ce.si

koordinatorka in organizatorka
kulturnega programa
URŠKA VOUK
+386 (0)31 670 957
urska.vouk@slg-ce.si

producentka
MOJCA REDJKO
+386 (0)51 241 173
mojca.redjko@slg-ce.si

vodja pravne službe
TJAŠA ŠULIGOJ
+386 (0)40 815 110
tjasa.suligoj@slg-ce.si

blagajna

informatorka-organizatorka
URŠKA ZIMŠEK

strokovna delavka
URŠKA PLANINC

+386 (0)3 4264 208

blagajna@slg-ce.si

Blagajna je odprta vsak delavnik
od 9. do 12., ob sredah tudi
od 15. do 18. ure, ter uro pred
začetkom predstave.

tajništvo

vodja uprave
LEA TOMAN

telefon
+386 (0)3 4264 202

centrala
+386 (0)3 4264 200

e-naslov
lea.toman@slg-ce.si

svet SLG Celje

BRIGITA ČOKL
(namestnica predsednice)

NATAŠA MILOHNOJA

ANITA OVČAR

ŽIVA ČEBULJ

DUŠANKA SAFRAN
(predsednica)

strokovni svet SLG Celje

MATIJA GOLNER

URBAN KUNTARIČ

MOJCA MAJCEN

SIMON MLAKAR
(predsednik)

DR. ANTON ŠEPETAVC
(namestnik predsednika)

www.slg-ce.si

Naše in vaše gledališče!

Zasedba	6
Intervju z režiserjem Matijo Solcetom	
Umetniki moramo stopiti iz svojih mehurčkov in biti korak pred časom	10
Maša Jazbec	
Gledališče in glasba Matije Solceta: kulturo v vse koticke mesta!	20
Prvič v SLG Celje	30
Repertoar 2024/25	40
Zasedba in vsebina predstave v angleščini	42

Matija Solce

3JA!

gledališko-glasbeni ambientalni omnibus
krstna uprizoritev

premiera 11. maja 2024

REŽISER

Matija Solce

AVTORJI BESEDIL

Matija Solce
Katja Gorečan
Tanja Potočnik
Anže Zevnik

DRAMATURGINJA

Mojca Redjko

SCENOGRAF

Tomáš Žížka

KOSTUMOGRAFKA

Lara Mastnak

AVTOR GLASBE

Matija Solce

AVTOR ZVOČNIH POKRAJIN
IN OBLIKOVALEC ZVOKA

Ivo Sedláček

LEKTORICA

Živa Čebulj

ASISTENTI SCENOGRafa

Barbara Bulatović
Pavla Korošec
Miha Peperko

ASISTENT ZA LUTKOVNO
ANIMACIJO

Filip Šebšajevič

KOREOGRAFKA PRIZORA
OTOK SKIROS

Daša Skrt

IGRAJO

Žan Brelih Hatunić
Anže Čater, k. g.
David Čeh
Maša Grošelj
Lucija Harum
Aljoša Koltak
Urban Krč, k. g.
Rastko Krošl
Urban Kuntarič
Barbara Medvešček
Andrej Murenc
Manca Ogorevc

Tanja Potočnik
Tarek Rashid
Daša Skrt, k. g.
Matija Solce, k. g.
Eva Stražar
Filip Šebšajevič, k. g.
Jagoda Tovirac
Damjan M. Trbovc
Lovro Zafred
Branko Završan
Anže Zevnik, k. g.

PARTNERJI UPORIZITVE

Center sodobnih umetnosti – Zavod Celeia Celje
Društvo fotografov SVIT
Kmetijska zadruga Šmarje
Krčma TamKoUčiri
Mestna kavarna
Mestna občina Celje
Muzej novejšje zgodovine Celje
Pizzeria Del Nonno
Pokrajinski muzej Celje
SIMBIO, družba za ravnanje z odpadki
Špital za prjatle
Umetniška četrt U4:
Galerija AQ GCC, Gimnazija Celje – Center
Jure Cvitan
Tomaž Črnej
Andreja Džakušič
Narcis Kantardžić
Tomaž Milač

VODJA PREDSTAVE

Anže Čater

ASISTENTA VODJA PREDSTAVE

Đorđe Dimitrijević
Saša Kroflič

LUČNI MOJSTRI

Amadej Canjuga
Uroš Gorjanc
Andraž Ratej

TONSKA MOJSTRA

Gregor Počivalšek
Mitja Švener

REKVIZITERKA

Manja Vadla

DEŽURNA TEHNIKE

Đorđe Dimitrijević
Sven Bauman

PRODUCENTKA LOKACIJE

Mojca Redjko

OBLIKOVALKA MASKE IN FRIZERKA

Andreja Veselak Pavlič

FRIZERKA

Sibila Senica

GARDEROBERKI

Suzana Pučnik
Maja Zimšek

KROJAČICA

Anita Kragelj

ŠIVILJA

Ivica Vodovnik

ODRSKI MOJSTER

Gregor Prah

TEHNIČNA VODJA

Aleksandra Štern

POMOČNIK TEHNIČNE VODJE

Rajnhold Jelen

SOORGANIZATOR UPORIZITVE

Zavod za kulturne prireditve in turizem Celeia Celje

- Predstava bo odigrana po mestu z začetkom pred SLG Celje.
- Prosimo vas, da ob prihodu na predstavo v preddverju gledališča prevzamete slušalke, ki jih boste potrebovali za spremljanje dela predstave.
- Na predstavo pridite v udobnih oblačilih in obutvi – ne bo veliko hoje, a del poti je tlakovan, zato je stabilna obutev pomembna.
- Predstava se zaključi pri Vodnem stolpu v Špitalu.

Intervju z režiserjem Matijo Solcetom

Umetniki moramo stopiti iz svojih mehurčkov in biti korak pred časom

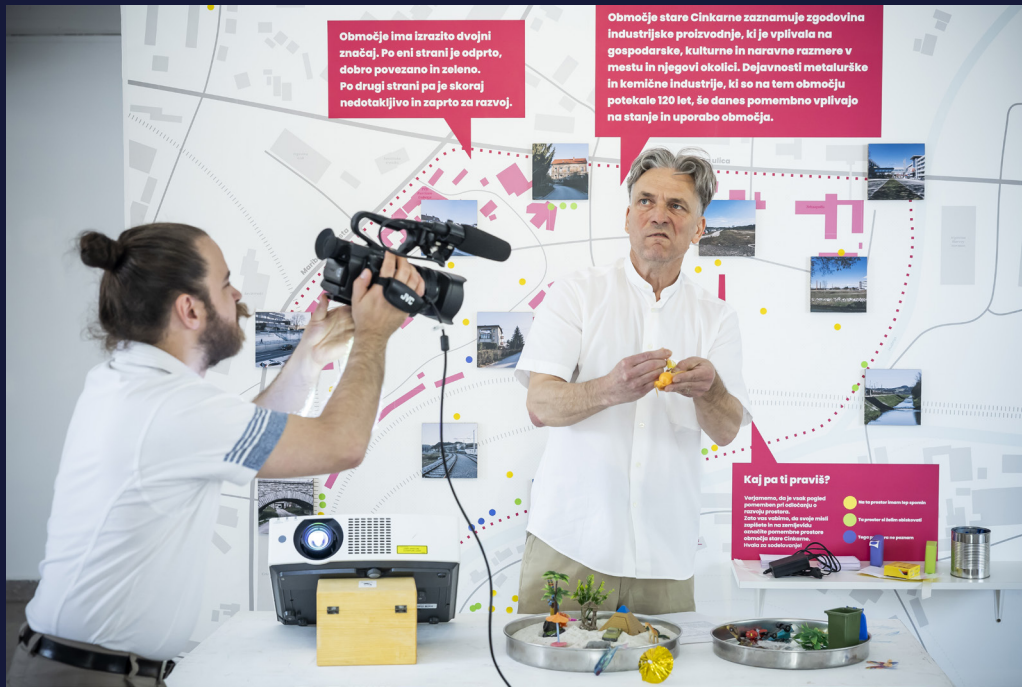
Zadnjo premierno uprizoritev v sezoni 2023/24 v Slovenskem ljudskem gledališču Celje režira Matija Solce, zanjo ustvarja tudi glasbo in besedilo. Predstava *3JA!* je zasnovana kot glasbeno-gledališko potovanje skozi prostore in čase mesta, turistični sprehod skozi občutke, čustva in premisleke o večnem ponavljanju istega. Geografsko se razteza čez mestno jedro – od nekdanjega zahodnega do vzhodnega obzidja, od mestne ječe z mučilnico do Vodnega stolpa, ki ju povežeta južni (dionizični) in severni (apolinični) scenarij.

Kako se je sodelovanje z SLG Celje začelo?

V zadnjem času se usmerjam v prostorsko specifične projekte, povezane z *geniusom loci* – z zgodovino prostora, s kontekstom gledališča, gledaliških ustvarjalcev, globalne družbene situacije. Povezati skušam čim več teh elementov, zato raje ustvarjam *enkratne* predstave, neke vrste festivale, manifestacije družbene situacije, hkrati pa tudi ustvarjalnega kolektiva. Tako ustvarjam tudi festivale, npr. Plavajoči grad, Kavč festival, enako je bil zasnovan intermedialni omnibus *Vražji triptih* (LGL, 2018) in drugo. Smisel umetnosti je v prilagajanju dani situaciji. Tudi umetniki moramo biti fleksibilni, seveda moramo zahtevati ustrezne pogoje dela, ampak znati moramo stopiti iz svojih mehurčkov in zmeraj biti korak pred časom, predvsem v smislu družbene kritike, načina in oblike performiranja.

Rastko Krošl

Filip Šebšajevič, Rastko Krošl

Nietzsche, F., *Rojstvo tragedije iz duha glasbe*, Slovenska matica, Ljubljana, 1970. (Ponatis Karantanija, 1995.)

Kaj pomeni naslov 3JA!?

Naslov je nastal naključno, simbolizira pa odslikavo Troje v današnjem svetu. Ena raven izhaja iz Homerjeve *Iliade*, v kateri iščemo vzporednice in vzvode za umetnost, predvsem skozi Nietzschejevo teorijo o rojstvu grške tragedije iz duha glasbe.¹ Druga ravnina je v sedanjosti. Tretja govori o prihodnosti. Uprizoritev je tridelna: sestavljata jo skupni kolektivni okvir in dve vzporedni poti s postajami, deli pa predstavljajo tri jaze: bogove, junake in slehernike. Ali drugače, po Tomášu Žižki, scenografu predstave: super ego, religije preteklosti in sedanjosti, nekoč polne nepopolnih bogov, danes zbanalizirane na potrošništvo, medijske in politične manipulacije, ki z enako močjo usmerjajo človeka nekoč in danes; ego skozi apolinični princip, ki vključuje ratio, razum, strateško razmišljanje, red, identiteto; in podzavest skozi dionizični vstop, eros, prepuščanje čustvom, ki narekujejo pot v pogubo. V glasbenem jeziku je tako, kot bi primerjali današnjo generirano pop glasbo z baročnimi skladbami, ki izhajajo iz folka in vključujejo veliko improvizacij. Bogovi vodijo gledalca skozi predstavo in z njim manipulirajo, nato se usmeri na pot grških junakov, ki so šli nad Trojo, ali pa se poda v Parisov čustveni svet, skozi njegov pogled po antičnih in sodobnih tematskih prostorih, kamor vodi predstava.

Predstave pogosto snuješ na osnovi literarne klasike. Tokrat je izhodišče Homerjeva Iliada. Kaj imata skupnega trojanska vojna pred 3000 leti in civilizacija 21. stoletja?

Našli smo veliko vzporednic: Celje je bilo v antiki imenovano tudi Mala Troja, sodi med zgodovinska mesta, prišliki pa spoznavamo sedanjost skozi pogovore z domačini. V prostoru iščemo povezave antičnega in sedanjega razumevanja sveta in ugotavljamo, da sta si dosti podobna. Nekatero podobnosti so banalne, pa tudi kakšne simbolne teme so skupne. Nežno povezujemo nekdanje junake z današnjimi nejunaki – s poštarji, smetarji, varnostniki, prodajalci, upravniki gledališč itd. Iščemo sedanje Ahile, Odiseje, bogove v malih ljudeh in gradimo zgodbo skozi kontrast med antičnim gledališčem vélikih tem in sodobnim minimalizmom (s slušalkami). Postavljamo tudi formo antičnega gledališča in poskušamo prostorske, svetlobne, zvočne danosti izkoristiti za to, obnje pa postavljamo male intimne prizore. Ne vztrajamo pri tragični perspektivi, raje vnašamo ironijo, pogost je *montypythonovski* pristop. Želimo biti nepredvidljivi in zaobiti gledalčeva pričakovanja.

Končal si doktorski študij alternativnega in lutkovnega gledališča na praški gledališki akademiji DAMU s temo **Glasbena perspektiva lutkovnega gledališča**. V svojem ustvarjanju tesno povezuješ glasbo in gledališče, tvoji koncerti se pogosto stečejo v interaktivne gledališke predstave, predstave pa so glasbene kompozicije. Kako je študij na Oddelku za alternativno in lutkovno gledališče vplival na tvoje ustvarjanje? Ali ti je dopustil dovolj ustvarjalne svobode za individualni razvoj?

Študij je bistveno vplival name. Že neapeljska izkušnja (šola Pulcinelle pri Brunu Leoneju) je bila ključna. Gre za ulično umetnost *commedia dell'arte*, ki je zrasla iz upora cerkvenim in posvetnim avtoritetam, sporočilo pa jasno in simbolno izraža s pomočjo ročnih lutk. Predstave so izrazito ritmične, kar izhaja iz (lutkarjeve) roke, ironične so – nastopa recimo Smrt, Punch rad zmelje otroka v klobaso ... Zanimiva je njihova glasbena perspektiva – imajo jasno kompozicijo in možnosti improvizacije. Sam Neapelj pa me je nagovoril z bogatim življenjem na ulicah, s konceptom urejene anarhije, ki mi je blizu.

Na DAMU me je poučevala generacija Profesorjev, med njimi Josef Krofta, takrat vodja katedre in mentor mojega letnika, ustvarjalec, ki je lutkovno gledališče postavil v alternativni okvir, ko je lutkam na odru ob bok postavil (prej nevidne) igralce–animatorje in s tem izenačil vse uprizoritvene elemente – lutke, človeka, glas, glasbo, svetlobo ... Tu so bili še Karel Makonj, Miloslav Klima, Karel František Tománek, Nina Malikova, Marek Bečka, Petr Šrámek, Noriyuki Sawa in druge legende češke in širše lutkovne umetnosti. Študentom so dopuščali individualen pristop, lahko sem vzel, kar me je zanimalo. Že takrat sem v Pragi pripravljala lutkovne okupacije, druženja različnih vrst umetnosti, nekakšne gledališke džeme, kjer se je vsak mesec na drugo temo lahko kdorkoli predstavil s čimerkoli, s poezijo, žongliranjem, igro, lutkami, glasbo ...

Kar pogrešam tiste čase. Danes je situacija precej drugačna, v ospredju je konceptualna umetnost, konceptualizem je premagal *obrtniškost*, teme pa so uspešne samo, če so aktualne in jih kot take ljudje razumejo. Mene bolj zanimajo *podteme* in kaj lahko z interpretacijo dosežem v smislu vzporednih ravni dožemanja. Gledalec lahko izbira raven, na kateri bo vstopil in *razume!* predstavo (skozi ritem, temo, glasbo, družbo ...). Morda sem zato kdaj teže razumljen, ker ne prinesem aktualnih tem na pladnju.

Maša Grošelj

Manca Ogorevc, Matija Solce, Tanja Potočnik

Kaj je osnovna teza tvoje doktorske naloge? Predstavlja tudi izhodišče tvoje ustvarjalne poetike, kajne?

Največ časa pri obravnavi glasbenih perspektiv lutkovnega gledališča mi je vzelo definiranje lutkovne umetnosti. Zdi se mi na splošno slabo definirana in je Henryk Jurkowski edini, ki mu je to zares uspelo.² Sam sem oblikoval teorijo iluzivnih točk, tudi v nasprotju s stališči svojih profesorjev. V vsaki predstavi iščem nove medije, tudi v projektu 3JA! jih raziskujemo več, poleg tega pa še različne stile komuniciranja. Vsak prizor predstavlja drugačno razumevanje iluzije. Iluzija je recimo tudi to, kako sedaj govorim, lahko začnem ritmizirat svoj govor (in ga postopoma ritmizira, op. a.) in postane nekaj drugega, postane poezija, glasba (in zgodi se čaroben in zamaknjen trenutek sredi realnosti pogovora, op. a.). Tudi gledališče je iluzija, kjer se mi zdi eno od osnovnih uprizoritvenih načel Brechtov potujitveni učinek kot prehod iz ene iluzije v drugo, iz iluzije v realnost in nazaj. Iluzijo lahko oblikujemo prostorsko, glasbeno, ritmično, tematsko, reflektivno – v glavah gledalcev. Lahko jo fragmentiramo, večamo ali manjšamo, spreminjamo jo za tehničnim pultom, z organiziranjem publike, z igro in animacijo.

Osnovni umetniški izraz je zame glasba, ker je najbolj neposredna, kar dokazuje njeno mesto v naših življenjih. Gledališče dojemam preko glasbe, če se ne bi ukvarjal z glasbo, se tudi z gledališčem ne bi – glasba je gledališki medij, predstavo lahko snujem kot glasbeno kompozicijo. In obratno – glasbo ustvarjam kot gledališki komad. Dva ekstrema povezujem: glasbeni (organski medij s konkretnim jezikom) in lutkovni medij (kot gledališče iluzivnih točk s simbolnim jezikom). Gledališče je osrediščeno na simbolne pomene geste, giba, predmeta, igralca, situacije ..., zato potrebuje filter našega znanja – zgodovinskega, sedanjega in kratkotrajnega, ki se ga učimo, ga obvladamo in reflektiramo, medtem ko gledamo en kratek prizor. Gledalci potrebujejo kopico teh filtrov, zato rad kombiniram glasbo kot najbolj neposreden medij s posrednim simbolnim jezikom gledališča. Filtre podlagam s potujitvenimi učinki, premori, ritmizacijo, interpretacijo, improvizacijo. V predstavo 3JA! vnašam številne filtre, da bi se ljudje nekoliko izgubili.

² Jurkowski, H., Zgodovina evropskega lutkarstva. KUD Klemenčičevi dnevi. Novo mesto, 1998.

In prvič režiraš v dramskem gledališču. Enako, drugače, težko, veselo? Kako poteka proces priprave predstave?

Celjski gledališki kolektiv je vaje bolj klasičnih umestitev, zato gre v procesu tudi za obojestransko raztegovanje vizije gledališča. Raziskujemo, na kakšne načine vse lahko umetnost deluje. In ker je to zadnja premiera v gledališki sezoni in so ljudje v gledališču že izčrpani, se ukvarjamo predvsem z glasbenim vidikom uprizoritve, ki mi je bližji.

Da gre za dramsko gledališče, se mi ne zdi zelo pomembno. Ne vidim razlike med dramskimi igralci, plesalci, lutkarji, med amaterji in profesionalci, otroki in starejšimi, to je zame zgolj stereotip, ki bi se ga morali rešiti. Če si profesionalni umetnik, še ne pomeni, da zmeraj veš, kako se dela, res imaš boljše obrtniško znanje, a to ni dovolj. Zame je vsak projekt nov začetek v vseh smislih, zelo osebno ga jemljem, navežem se na ljudi. Težko ločujem med profesionalnim delom in prostim časom. To je nekakšno poslanstvo, mogoče bom kdaj v njem izgorel, ker ne znam postavljati meje.

Na spletni strani Teatra Matita si predstavljen kot glasbenik, lutkar, igralec in režiser, profesor lutkarstva, organizator in aktivist. To se sliši kot opis del in nalog večjega korpusa, ne enega človeka. Ampak ... v ustvarjalnem procesu 3JA! vodiš in usklajuješ okoli štirideset, petdeset sodelavcev, kot kaže, gladko ... Zdi se, da spretno prehajaš med funkcijami, jih prepletaš, združuješ ... in zmeraj ohranjaš pregled, smer, namen. Znan si kot odličen motivator, zahteven umetniški sodelavec, zapleten mislec ... So te lastnosti nujne pri tvoji večopravilnosti? Ali pa je večopravilnost posledica ustvarjalnega nemira?

Za zdaj imam še stamino, vitalnost, v vsakem srečanju vidim priložnost za odpiranje tem, projektov. Pri festivalih, orkestru, na gostovanjih. Iščem vsako nišo, ki bi se jo dalo izkoristiti, da bi nekaj nastalo. V Celju me žene želja globlje spoznati ljudi, postati katalizator njihovih teženj.

S svojim Teatrom Matita (2002) in z drugimi glasbeno-gledališkimi kolektivi veliko gostuješ, ampak res veliko – države v najgostejših obdobjih menjavaš dnevno. Si rad na poti? Je to nekakšno poslanstvo?

Zmeraj sledim svojemu pogledu na umetnost, preverjam svojo vlogo v njej, predvsem pa sem pozoren na vlogo umetnosti. Tudi moja politična drža je jasna. To ne pomeni, da slepo vztrajam, a se politično, družbeno, lokalno osebno angažiram.

Zdaj si že nekaj časa na enem mestu – v Celju. Kako se počutiš tukaj?

V tem trenutku (v petek, 12. aprila 2024, okoli 18.30 v Oazi na Glavnem trgu) je občutek fantastičen.

Pogovarjala se je Mojca Redjko.

Gledališče in glasba Matije Solceta: kulturo v vse kotičke mesta!

Umeščanje določenega ustvarjalca ali ustvarjalke v kulturni prostor običajno in v grobem zajema enotno določitev začetka ustvarjalne poti, žanrsko opredelitev, slogovni razvoj in polje delovanja. Če bi ustvarjalca Matijo Solceta želeli uokviriti v omenjene označevalce, bi hitro ugotovili, da se zadana naloga v najširšem smislu izkaže za izmuzljivo. Njegovo ustvarjalno udejstvovanje v slovenskem kulturnem prostoru je težko umestiti v jasne in stroge okvire, kot smo jih morebiti vajeni, saj se večkrat in tudi hkrati znajde v vlogi avtorja, umetnika, lutkarja, glasbenika, organizatorja, profesorja, mentorja, aktivista.

Narava umeščanja in opredeljevanja je taka, da stremi k določenim označevalcem. Ko govorimo o Matiji Solcetu, lahko označevalce njegovega ustvarjanja strnemo v rizomatski obliki oz. obliki micelija, pri čemer ni jasnega začetka ne jasnega konca, temveč se različni pojmi in področja medsebojno povezujejo v mrežasto strukturo. Vanjo lahko umestimo pomen glasbe, ritma, lutk, družbene angažiranosti, kulturne vizije, skupnosti, doživljajskosti, ironije in humorja.

Solce se je slovenski javnosti prvič predstavil s svojo prvo samostojno predstavo *E beh!* (2002) z glavnim junakom Pulcinello. Čeprav se je slovensko lutkarstvo pred tem že spogledovalo s tradicionalnimi italijanskimi liki *commedie dell'arte*, je Solcetu uspelo humor prikazati na samosvoj način z glasbo in animacijo. Že leto zatem je v sklopu kulturnega dogajanja Etno Histeria World Orchestra v slovenski Istri začel delovati kot organizator in glasbeni mentor. Istega leta je bila premierno predstavljena še lutkovno-glasbena predstava *Male nočne zgodbe*, ki je že začela nakazovati Solcetov slog. Ročne lutke, ki jih je avtor zasnoval sam, so jasno izražale

Manca Ogorevc, Tanja Potočnik

Eva Stražar, Tarek Rashid, Manca Ogorevc, Anže Zevnik (spredaj), Anže Čater, Tanja Potočnik, Jagoda Tovirac, Lovro Zafred, Barbara Medvešček (v sredini), Filip Šebšajevič, Branko Završan, Žan Brellh Hatunič, David Čeh, Urban Kuntarič, Lucija Harum, Rastko Krošl, Maša Grošelj, Aljoša Koltak (zadaj)

Anže Čater

Uprizoritve v Lutkovnem gledališču Ljubljana: Štirje muzikanti (2010), Luknja (2012), Močeradec gre čez cesto (2013), Turfultutu (2014), Mojster in Margareta: Vražji triptih in Seansa Bujgakov (2016), Tjulenj (2019), Termica (2022). Uprizoritvi v Lutkovnem gledališču Maribor: Proces ali žalostna zgodba Josefa K. (2012), Casoskop (2014).
¹S slednje so kot Studio Damuza ustvarili odmevne predstave Kar – Sedmina (2016), RAT (2018), Exit (2022).

drugačno pojmovanje lutke. Že izbira ročnih lutk je pomenila nekakšen odmik od konvencionalnega, k marioneti usmerjenega slovenskega tradicionalnega lutkarstva. Marioneta, na nitih viseča in s pomočjo vodilnega ogrodja manipulirana lutka, je namreč veljala za najbolj cenjeno lutkarsko tehniko. Ročna lutka pa je predstavljala zavračanje tovrstne avtoritarnosti, še posebej, ker je bila izdelana iz preprostih, recikliranih materialov. Ustvarjena tako, da se jo lahko pospravi v kovček in predstavi kjerkoli, tudi in predvsem zunaj gledališke dvorane.

Razlog za dojemanje lutke kot izmuzljive, večplastne pojavne oblike pri Solcetu je mogoče iskati v njegovi mladosti, saj je starše, ki sta s svojim gledališčem papirnatih lutk Papilu potovala po različnih državah, spremljal na poti. Čeprav kot otrok še ni razvil afinitete do lutkovne umetnosti, se je v svojih zgodnjih dvajsetih letih odločil za šolo lutkarstva v Neaplju pri priznanem italijanskem lutkarju Brunu Leoneju. Po končanem šolanju v Italiji ga je pot vodila v Prago na slovito Akademijo za uprizoritvene umetnosti DAMU, kjer je začel poglobljati svoje lutkarsko znanje ter ga spajal s svojo glasbeno radovednostjo, mnogimi potovanji po različnih celinah in odkrivanjih raznovrstnih glasbenih kultur.

S svojima prvima predstavama se je začel z velikim uspehom predstavljati na številnih lutkovnih festivalih po Evropi in po svetu, kmalu po dokončanem študiju na Češkem pa se je pogosteje vračal v Slovenijo in s svojim gledališčem Teatro Matita uprizarjal dobro sprejete *Pozor, los!* (2010), *Vesele kosti* (2011), *Pavliha revival* (2014), *Pasje življenje* (2016), *Biti Don Kihot* (2019), *Mesarica* (2021). V tem obdobju je začel aktivno režirati lutkovne predstave v dveh slovenskih osrednjih institucionalnih lutkovnih gledališčih v Ljubljani in Mariboru¹. Prav tako je ohranil stike s praško ustvarjalno glasbeno-lutkovno sceno in ustvaril glasbeno skupino Fekete Seretlek², s katero gostuje po številnih državah v Evropi in drugod po svetu.

Ena glavnih značilnosti celovite, mrežaste strukture predstav Matije Solceta je njegov odnos do snovnosti ali predmetnosti. Še posebej v zadnjem desetletju, ko se na področju lutkarstva in animiranih form pojavlja močna tendenca vključevanja novih tehnologij, umetne inteligence, mehanike in robotike v snovanje uprizoritev, avtor ostaja zvest t. i. analognemu gledališču. Bolj kot spogledovanje s tehnološko novimi, sodobnimi načeli gledališča ga vodi polnovredna radovednost do snovi, materiala in predmeta kot takega. Kar pomeni, da odvrta pozornost od sredstva izražanja

in jo preusmerja v način animacije, odnos do animiranega predmeta in intenco, usmerjeno v predmet. Prav to pa omogoča slehernemu gledalcu in gledalki najrazličnejše predstave, pojmovanja in doživljanja.

Druga značilnost, ki nikakor ne more biti sopostavljena ostalim v hierarhičnem smislu, saj gre za prepletano strukturo Solcetovih stvaritev, je glasba. Glasba se v avtorjeva dela spaja kot enakovredni del snovnosti. Z njo rokuje, jo animira in manipulira (v najžlahtnejšem pomenu besede) z dogajanjem, dramaturškim lokom in doživljajskostjo sleherne uprizoritve. Na tem mestu se ritem kot bistven element glasbe združi z animacijo snovi ali predmeta. Matija Solce se v vsaki uprizoritvi mojstrsko poigrava s pojmovanjem predmeta kot glasbenega instrumenta in lutke kot animirane snovi (človeška kost lahko postane piščal, kljunasta flavta je lahko obenem palica, pesek lahko ustvari zvočno krajino ali se spremeni v enega od likov prizora, žlica narekuje ritem ali predstavlja plesalko, iz plastične posode lahko prelijemo tekočino v drugo posodo, v naslednjem trenutku pa ista posoda prevzame vlogo lika v prizoru).

Prehajanje med predmetnim gledališčem, bogato prepojenim z ritmom in glasbenimi učinki, na gledalca in gledalko deluje izredno asociativno. To pomeni, da lahko vsak gledalec ali gledalka posamezen prizor dojemata na različne načine, skladno z lastnim čustvenim dožemanjem tematike uprizoritve, poznavanjem motivike uprizoritve ali preprosto s prepuščenostjo spontanosti doživljanja dražljajev v obliki podob in zvokov (določen prizor sicer lahko spominja na motiv iz določenega literarnega dela, vendar ni strogo vezan nanj).

Ravno literarna motivika, s katero se po lastni odločitvi ali po želji naročnikov (institucionalnih gledališč) ukvarja Matija Solce, predstavlja svež ustvarjalni pogled. Avtor si namreč z asociativnostjo in svobodnim pristopom dovoljuje, da se uprizoritev, ki sicer sloni na navdihu v literarnem delu, prepusti spontanosti in domišljjski stimulaciji, ki naj bi jo vsebina literarnega dela sporočala. Tako se *Kositrni vojaček* Hansa Christina Andersena preseli v fotografsko temnico, (Kafkov) *Proces* Josefa K. v stanovanjski blok, prizori povesti *Martina Krpana* se dogajajo na prizorišču gasilskega avtomobila (*Mesarica*), severna celina se znajde v obilici papirja (*Tjulenj*) itd. Poigravanje z drugačnimi mišljenjskimi pristopi in drugimi zornimi koti je vodilo Solcetovega ustvarjanja, kar sam poimenuje iluzivne točke.

Jagoda Tovirac

David Čeh, Tarek Rashid, David Čeh

³V uprizoritvi *Mejster in Margareta*: Vražji triptih se igralci in občinstvo skupaj pomikajo po skorajda vseh prostorih Lutkovnega gledališča Ljubljana, od odra do zasedija, od delavnice do prostorov uprave gledališča, od garderob do predverja itd. Uprizoritev *temnica*, katere osrednji del se sicer dogaja v Kulturnici (majhni dvorani, ki postane fotografška temnica), se začne na Židovski ulici v Ljubljani, zgodovinska ulica z barom, znanimi prebivalci in zgodovinskimi anekdotami pa je z vsebinskimi motivi (močno asociativno) povezana z motiviko Andersenove pravljice. Štari gasilski avto se lahko ustavi v središču prestolnice ali na parkirišču majhne vasi in uprizori Mesarico po motivih zgodbe o Martini Krpanu. Ogledni depo Pokrajnskega muzeja Maribor, nekdanji Kino Partizan, postane prizorišče za zgodbe likov vsakdanjih meščanov večstoletnega štajerskega mesta.

Iluzivne točke so po Solcetovem pojmovanju lahko karkoli. V svoji doktorski disertaciji (Matija Solce je prvi in za zdaj še edini doktor lutkarstva v Sloveniji) natančno določi, kaj lahko predstavlja iluzivne točke. Sama snovnost, glas, scenografija, prostor oz. okolje, kjer se uprizoritev dogaja, so polje iluzivnih točk, ki zaradi svoje fragmentarnosti vzpostavljajo možnost preigravanja različnih pojmov, vrednot in prepričanj. Vsebina izbranih motivov se tako ne uprizarja linearno, kjer bi sledili varni premočrtni zgodbi, temveč neprestano prehaja iz ene asociacije v drugo in iluzijo nečesa tretjega. Gledalec ali gledalka, ne glede na to, ali se zavedata iluzije med prizori, sta prepuščena dinamični igri, pogosto gre za vpletenost v samo udejanjanje, s čimer se briše stroga meja med igralcem in gledalcem. Navidezna, čeprav skrbno premišljena in s strani Solceta samega ali drugih igralcev tehnično podprta spontanost, je pogoj za polno doživljanje trenutka, »tukaj in zdaj«.

Pomembna komponenta Solcetovih uprizoritev je tudi okolje uprizarjanja. T. i. site-specific način uprizarjanja pomeni, da okolje in prostor postaneta ključna elementa gledališkega dogodka. Pa naj gre za arhitekturo, naravno krajino, premikajoči se gasilski avto, vizualne instalacije, sprehod po mestnih ulicah ali med drevesi v gozdu, vse naštetu je vpeto v podajanje vsebine uprizoritve³. S tem Solce poudari sporočilnost prostora. Ta ni samoumeven, saj smo prostor tudi ljudje, ki v njem živimo. Gledalce in gledalke tovrstno interaktivno glasbeno-gledališko potovanje izstrelji iz cone udobja in jih na igriv način popelje v skupinsko doživljanje. Solcetov pristop do ustvarjanja bi lahko opisali kot inverzijo, gledališče misli prostorsko v najširšem smislu, celoto oz. skupnost igralcev in igralk ter gledalcev in gledalk preusmerja v skupni dogodek.

Njegova dela tako izvedbeno kot vsebinsko delujejo na način agitacije skupnosti. Skupnost želi pridobiti v doživljanju in asociativnem premišljevanju o sodobni družbi, o pomembnih družbenopolitičnih vprašanjih in vrednotah družbe 21. stoletja. Podajanje vsebine pa ni moralistično, kakorkoli didaktizirano ali vsiljeno, saj v prizore vnaša veliko mero ironije in samoironije. Primer njegove predanosti družbeni angažiranosti in iskanju dialoga med ljudmi, ne nujno in primarno obiskovalcem gledališč (gledališče lahko pride do ljudi, če ljudje ne gredo v gledališče), so protestni dogodki leta 2013, ko je kot predstavnik Protestivala v protestne shode državljanov in državljanek vnesel karnevalski duh s simboli smrti. Uprizarjanje dogodkov skupaj z udeleženci, pospremljeno z glasbo, je

močno pokazalo, kako lahko ustvarjalni prijemi delujejo v smeri dialoga in povezovanja skupnosti.

Njegov družbeni aktivizem in vizija kulture v zadnjih letih se kaže tudi z dvema priljubljenima festivaloma, ki ju organizira s skupino sodelavcev in prostovoljcev, Plavajoči grad (Floating Castle festival) in Kavč festival. Prvi, skorajda teden dni trajajoč festival, se pretežno odvija ob Gradu Snežnik⁴ v Loški dolini, ko se tamkajšnje pristave spremenijo v množično druženje in ustvarjanje številnih glasbenikov, lutkarjev, performerjev, obiskovalcev z različnih koncev sveta. Del festivala še vedno predstavlja World Etno Histeria Orchestra, ko se glasbeniki predstavijo na Obali in po nekaterih drugih mestih v regiji. Drugi festival se že nekaj let odvija v marcu po številnih slovenskih mestih, ko so obiskovalci festivala povabljeni, da glasbenike, ustvarjalce in druge udeležence gostijo pri sebi doma in ponudijo prostor kulturnega dogajanja.

Večkrat doma in v tujini nagrajeni ustvarjalec Matija Solce je v zadnjem desetletju v slovenski gledališki, glasbeni, kulturni in družbeni prostor prinesel svežino, inovativnost, odločnost in samosvojo vizijo kulture. Pri tem navdušuje mnoge mlade ustvarjalce in ustvarjalke, celostno pa prestopa mejnike med generacijami, družbenimi sloji, prepričanji in preskakuje zidove gledališke hermetičnosti, saj z glasbo, humorjem, predanostjo in s ščepcem ironije vedno znova dokazuje, da smo kultura ljudje, mi vsi.

⁴Zaradi nasprotovanja lokalnih in državnih oblasti se festival ne vrši v notranjosti gradu, kljub podpori lokalnih prebivalcev.

Anže Zevnik, Eva Stražar

Prvič v SLG Celje

Matija Solce

režiser, avtor besedila in glasbe

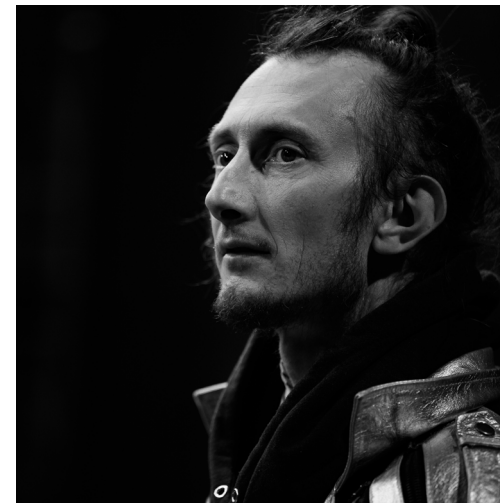

Foto Lidija Polajžer

Glasbenik, lutkar, igralec in režiser ter profesor lutkarstva, festivalski organizator in aktivist Matija Solce (1981) je končal doktorski študij alternativnega gledališča in lutkarstva na praški gledališki akademiji DAMU na temo Glasbena perspektiva lutkovnega gledališča. V svojih delih tesno povezuje glasbo in gledališče, zato se njegovi koncerti pogosto spremenijo v interaktivne gledališke predstave ali pa njegove lutkovne predstave postanejo glasbene kompozicije. S svojo harmoniko in kovčkom, polnim lutk, je prepotoval svet in nastopil na prizoriščih, kot so zapori, ašrami, zasebne spalnice ali velike dvorane mednarodnih festivalov. Za svoje delo je prejel več kot dvajset nagrad. Po končanem študiju na tradicionalni italijanski šoli ročnih lutk Bruna Leoneja v Neaplju je leta 2002 ustanovil Teatro Matita. Njegovi prvi predstavi *E beh?* (2002) in *Male nočne pravljice* (2003) sta dosegli velik uspeh in gostovali na številnih mednarodnih festivalih po vsem svetu. Poleg samostojnih predstav režira tudi v gledališčih. Občasno predava lutkovno umetnost na različnih gledaliških akademijah ter vodi delavnice lutkovne animacije za odrasle in otroke.

Tomáš Žižka

scenograf

Foto osebni arhiv

Scenograf, pedagog na Oddelku za alternativno in lutkovno gledališče (KALD) na DAMU v Pragi, režiser, pobudnik in izvajalec site-specific projektov. Po končanem študiju rezbarstva na ŠUPS v Bratislavi in diplomu na DAMU v Pragi se je večinoma posvečal skupinskemu gledališkemu delu ali pedagoškim dejavnostim (KALD DAMU Praga, amaterski ansambli).

Delal je kot gostujoči profesor na Akademiji likovnih umetnosti v Beogradu, predava pa na HKU v Utrechtu. Udeležil se je številnih delavnic in simpozijev v netradicionalnih prostorih in kontekstih (Praški kvadriennale 03, Kladno-Záporno, Vojtěšské hut 2005, Praha exotic in Praga tropicá-Columbia 06, Recycling-Brazílie 06, Kemični safari v Hradcu Kralovem 07, mednarodni balkanski site-specific projekt Prophets fonts 07, Open-Here.EU, Labirint gledališča Drak, Stal-in Stal-out itd.). Hkrati z ustvarjanjem v netradicionalnih okoljih in situacijah se ukvarja s filmskim, dokumentarnim, avdio-vizualnim ustvarjanjem in instalacijami za muzeje in galerije.

Lara Mastnak

kostumografka

Foto Dora Kaštrun

Vsestranska oblikovalka Lara Mastnak je diplomirala na Oddelku za oblikovanje vizualnih komunikacij na ALUO v Ljubljani iz likovne zasnove lutk in scenografije po literarni predlogi. Pri delu v delavnicah Lutkovnega gledališča Ljubljana se je spoznala s praktičnim vidikom oblikovanja in ustvarjanja na področju uprizoritvenih umetnosti in razširila svoje znanje in obrtniške spretnosti. Pri projektu *Mojster in Margareta: Vražji triptih* (režiser Matija Solce, LGL, 2018) je prvič sodelovala z režiserjem Matijo Solcetom in scenografom Tomášem Žižko. Kot samostojna gledališka oblikovalka je prevzela vlogo avtorice celostne likovne podobe pri lutkovnogledališki predstavi *Klovna ne bo* (režija Matija Solce, koprodukcija Zavod Bufeto Gledališče Ptuj, 2021) ter kasneje pri gledališko-cirkuški predstavi *Ravnovesje* (režiser Ivan Peternelj, koprodukcija Zavod Bufeto in Pionirski dom, 2023). Z zasnovo in izdelavo lutk, kostumov, rekvizitov in scenskih elementov je za predstave, festivale in televizijske oddaje soustvarjala tudi z neodvisnim lutkovnim ustvarjalcem Dennisom Katzmannom. Scenografsko in grafično opremo je več let prispevala pri ustvarjanju interdisciplinarnega mednarodnega festivala Plavajoči grad in drugih festivalih (Klovnbufo, Hochostervitz, Ana Desetnica, Niansa). Ilustrirala je otroško knjigo *Metoda Pevca Svet je raven in okrogel* ter knjigo *Svet vrtnih živali* Ivana Esenka.

Barbara Bulatović

asistentka scenografa

Foto Jernej Čampelj

Diplomirala je leta 1990 na francoski visoki lutkovni šoli ESNAM v Charleville-Mézièresu. Najprej se je usmerila predvsem na področje oblikovanja, scenografije, dramaturgije in semiologije. Podiplomski študij iz lutkovne scenografije je nadaljevala na DAMU v Pragi in v tem času režirala v gledališču Minor. Od leta 1994 je samostojna lutkarica. Kot animatorica, oblikovalka, režiserka in scenaristka je sodelovala z ljubljanskim in mariborskim lutkovnim gledališčem, kakor tudi v številnih neinstitucionalnih in interdisciplinarnih produkcijah. Z lutkovnim pristopom se loteva tem, ki obravnavajo tanko mejo med realnim in imaginarnim svetom, med konkretnim in abstraktnim, med umom in za-umom.

Udejestvuje se tudi kot mentorica raznih delavnic v šoli uličnega gledališča ŠUGLA (gledališče predmetov), na JSKD (ročne lutke, češke marionete), vodi celoletno delavnico pri ZAVODU GLOBAL (likovne delavnice iz reciklaže, odrskega glasu, primitivne manipulacije) ter številne ambientalne prostorske intervencije, kot so LILIPUT: delavnica in prostorska instalacija v Ljubljanskem Botaničnem vrtu, ODSEV KRAKA v okviru projekta Umetnost na ulici DLUL, večkratno mentorstvo poletnih delavnic ambientalne scenografije v okviru festivala Plavajoči grad na Snežniku in Histerija na Gračišču. V letih 2018 in 2022 je vodila delavnice Umetnik v gibanju na Švicariji, MGLC Ljubljana.

Miha Peperko

asistent scenografa

Foto Tomaž Črnej

Miha Peperko (1980), po izobrazbi arhitekt, je del celjske umetniške scene že več kot 20 let. Kot tehnični producent je bil zaposlen v SNG Drama Ljubljana, več let pa je deloval tudi kot tehnični vodja v SLG Celje. Trenutno največ časa preživi v svoji mizarski delavnici Atelje2020, kjer izdeluje unikatno pohištvo po meri. Je aktiven član Umetniške četrti Celje, znotraj katere organizira grafitarske delavnice, oblikuje grafične materiale, snuje scenografije in je eden od pobudnikov festivala RECI:DESIGN, podobe recikliranja.

Filip Šebšajevič

igralec

Foto Petra Zámečniková

Na konservatoriju v Bratislavi je študiral glasbo in gledališče, kasneje pa študij nadaljeval na DAMU v Pragi na oddelku za alternativno in lutkovno gledališče, kjer se je prvič srečal z Matijo Solcetom in Tomášem Žižko. V času študija na DAMU sta z Matijo Solcetom ustvarila dve predstavi, *Puppetonic orchestra* in *Mrtve duše*. Po končanem študiju je začel igrati v različnih alternativnih gledališčih v Pragi (Divadlo X10, Vila Štvanice, Venuše ve Švehlovce) in v Narodnem gledališču. Začel se je ukvarjati tudi z uličnim gledališčem. Za to priložnost se je naučil hoditi s hoduljami. Je ustanovitelj in vodja hoduljarske skupine *Long vehicle circus*, ki izvaja akrobatske koreografije na hoduljah.

V Sloveniji je prvič gostoval v Mariboru

v predstavi *Sadne zgodbe* pod okriljem GT22, kasneje pa še v treh predstavah Lutkovnega gledališča Maribor, in sicer *Kaj pa če ...* (2015) in *Svetloba* (2017) v režiji Mareta Bulca ter *Andrej Nespanec* v režiji Jacka Timmermansa (2016). V LGL je ustvaril svoj prvi projekt z Matijo Solcetom, *Mojster in Margareta: Vražji triptih* (2018). Tam je kasneje gostoval še v sedmih predstavah, od tega je tri režiral Matija Solce (*Seansa Bulgakov*, 2018; *Tjulenj*, 2019; *Temnica*, 2022). Sodeloval je tudi z režiserko Yulio Rochino, režiserjem Jakubom Maksymovim, Mateom Spiazziem in Miho Golobom, s katerim je ustvaril predstavi *Peskovnik* (2021) in *Tunel* (2022). V Solcetovem Teatru Matita je sodeloval pri predstavah *Don Kihot* in *Mesarica*, poleg tega igra tudi v orkestru Etno Histeria World Orchestra in drugih bendih (Trio mačka papáš, Šebšajevič trio).

Potovanje po Troji

PROLOG

1. Mala Troja: miss Olimpa in roka usode

SI AGAMEMNON?

2. Otok Skiros: iskanje Ahila
3. Avlida: zbor grškega ladjevja
4. Ifigenija: žrtvovanje tvoje hčere
5. Pred Trojo: grški tabor
6. Začetek boja: Ahilova dela
7. Devet let vojne: Hriseida
8. Obisk pri Priamu: mirovna pogajanja
9. Svečenik Hris: sluga Apolonov
10. Apolonova jeza: kuga v grškem taboru
11. Ahil spregovori: jeza prvega med Grki
12. Patroklova slava in smrt: zmaga Grkov
13. Ahil pred vrati Troje: smrt Hektorja

SI PARIS?

14. Afroditin tempelj: ugrabitev Helene
15. Vrata Hada: troglavi Kerber
16. Trojanski krof: zviti Odisej
17. Nisis Kranai: medeni meseci
18. Artemida: boj se boginje
19. Apolonov pes: nastanek Troje

20. Sizifov vsakdan: življenje kot praznik
21. Pot domov: pot usode
22. Priamov dvor: Hektorjeva jeza
23. Menelaj: pot v pogubo

STOLP

24. Padeč Troje: Babilon
25. Atenino preročišče: človek
26. Delfi: spoznaj samega sebe
27. Tartar: najgloblje brezno
28. Ahilova jeza: kruha in iger
29. Kasandra: prekleta prerokinja
30. Had: Hektor pade
31. Grški tabor: Hektor divja

NAPREJ, NAPREJ

32. Iskanje Palade: za začetek nove vojne

EPILOG

32. Troia secunda: bogovi in ljudje

Vojna se bo končala (zlo, ki ga bo rodila, pa bo živelo naprej)!

Repertoar 2024/25

Bratko Kreft

Krajnski komedijanti

komedija
režiser Diego de Brea
premiera septembra 2024

Emil Filipčič

Veselja dom

nova komedija
režiser Dejan Spasić
premiera oktobra 2024
koproducenta RAMPA in iKult Celovec

Mali oder

Ida Mlakar

O kravi, ki je lajala v luno

glasbena predstava za otroke 5+
režiserka Brina Klampfer Merčnik
premiera oktobra 2024

William Shakespeare

Sen kresne noči

romantična komedija
režiser Jaša Koceli
premiera januarja 2025

Leea Klemola

Kokkola

arktična tragikomedija
režiserka Živa Bizovičar
premiera marca 2025

Bertolt Brecht

Malomeščanska svatba

komična enodejanka
režiser Primož Ekart
premiera maja 2025

**Predvpis za dosedanje abonente
če želite obdržati svoj sedež
3.-6. junij**

**Predvpis
7.-28. junij**

**Vpis
2.-14. september**

Pridržujemo si pravico do spremembe programa.

Matija Solce

3JA!

site-specific omnibus of theatre and music
world premiere

DIRECTOR

Matija Solce

PLAYSCRIPT AUTHORS

Matija Solce

Katja Gorečan

Tanja Potočnik

Anže Zevnik

DRAMATURG

Mojca Redjko

SET DESIGNER

Tomáš Žižka

COSTUME DESIGNER

Lara Mastnak

COMPOSER

Matija Solce

SOUNDSCAPE AUTHOR AND SOUND DESIGNER

Ivo Sedláček

LANGUAGE CONSULTANT

Živa Čebulj

ASSISTANTS TO SET DESIGNER

Barbara Bulatović

Pavla Korošec

Miha Peperko

PUPPET ANIMATION ASSISTANT

Filip Šebšajević

CHOREOGRAPHER OF THE SKYROS ISLAND SCENE

Daša Skrt

opening night 11 May 2024

CAST

Žan Brelih Hatunić

Anže Čater, as guest

David Čeh

Maša Grošelj

Lucija Harum

Aljoša Koltak

Urban Krč, as guest

Rastko Krošl

Urban Kuntarič

Barbara Medvešček

Andrej Murenc

Manca Ogorevc

Tanja Potočnik

Tarek Rashid

Daša Skrt, as guest

Matija Solce, as guest

Eva Stražar

Filip Šebšajević,

as guest

Jagoda Tovirac

Damjan M. Trbovc

Lovro Zafred

Branko Završan

Anže Zevnik, as guest

STAGE MANAGER

Anže Čater

ASSISTANTS TO STAGE MANAGER

Đorđe Dimitrijević

Saša Kroflič

LIGHTING MASTERS

Amadej Canjuga

Uroš Gorjanc

Andraž Ratej

SOUND MASTERS

Gregor Počivalšek

Mitja Švener

PROPERTY MASTER

Manja Vadla

FRONT-OF-HOUSE

Đorđe Dimitrijević

Sven Bauman

PRODUCER OF THE LOCATION

Mojca Redjko

PRODUCTION PARTNERS

Center sodobnih umetnosti – Zavod Celeia Celje

Društvo fotografov SVIT

Kmetijska zadruga Šmarje

Krčma TamKoUčiri

Mestna kavarna

Mestna občina Celje

Muzej novejšje zgodovine Celje

Pizzeria Del Nonno

Pokrajinski muzej Celje

SIMBIO, družba za ravnanje z odpadki

Špital za prijatle

Umetniška četrt U4:

Galerija AQ GCC, Gimnazija Celje – Center

Jure Cvitan

Tomaž Črnež

Andreja Džakušič

Narcis Kantardžić

Tomaž Milač

PRODUCTION CO-ORGANIZER

Zavod za kulturne prireditve in turizem Celeia Celje

MAKE-UP ARTIST AND HAIRDRESSER

Andreja Veselak Pavlič

HAIRDRESSER

Sibila Senica

WARDROBE MASTERS

Suzana Pučnik

Maja Zimšek

TAILOR

Anita Kragelj

SEAMSTRESS

Ivica Vodovnik

HEAD OF CONSTRUCTION

Gregor Prah

TECHNICAL MANAGER

Aleksandra Štern

ASSISTANT TECHNICAL MANAGER

Rajnhold Jelen

Matija Solce is a director, puppeteer, actor, composer, and musician. He obtained his PhD in Musical Aspects of Object Theatre at the Department of Alternative and Puppet Theatre at the Theatre Academy DAMU in Prague, where he now occasionally lectures. A recipient of many prestigious national and international awards, Solce has toured the world several times with his original productions. In Celje, he presents his theatre project specifically conceived to turn the city of Celje into a site of theatre.

Let fate be fate, Zeus ordered at the beginning and set in motion the wheels of a ten-year long war campaign. The fair city of Troy was defeated, its few survivors sailed away to find a new home. Long they sailed ... No less than ten treacherous years did the victors of the Trojan war wander in search of their ancient home, in search of wasted time. Their sons sought them, their wives waited for them, monsters preyed on them and exacted their toll, gods tested them, mutually showing off their superior vanity.

The theatre-and-music site-specific omnibus reawakens the ancient Troy Secundo and invites the audience on a journey through time. Behind doors, windows and walls, in the labyrinths of Keleia, Celia, Zellie, Cillia, Cila, Cel'a, Celje, the ancient heroes are still alive. Achilles of today can be found behind a newsagent's counter, Agamemnon gives guided tours, Odysseus downloads a parking app, we give Paris alms outside a store, we buy a snack at Hector's, Helen takes us by surprise by appearing on a cabaret stage. A modern odyssey inverts a sceptical look at the present day and uses a variety of performance techniques to transform ancient Roman streets, medieval cellars, Renaissance facades, neo-Renaissance balconies, modern studios, shop windows, theatre dressing rooms and surgeries into creative venues, where young heroes get old, and the eternally and ubiquitously recurring generation gaps are being dismantled. The battle of the sexes writhes like a supple snake, wit and ingenuity smile mischievously, potency shows itself off blatantly, and will to power irreversibly lurks beyond the edge of the visible, tempting, seducing, perverting even the most steadfast.

Celje as a labyrinth, turning its hidden nooks and crannies into theatre venues.

The original project *3JA!* by Matija Solce turns the princely city of Celje into a site of theatre. A theatrical journey through a paraphrase of ancient characters, situations and atmospheres is also a live cabaret and a performance, a light art installation, and a sound trail through the urban labyrinth of Celje, an open-air performative intervention and a puppet grotesque play in a tavern. The audience will embark on the journey in small groups, from the same starting point (of here and now) and will be *randomly* given directions by an interactive map of venues all over the city, with the past being mirrored in memorials, contours, atmospheres, associations, and themes. The creative tour will reunite theatre travellers in the familiar here and now, in the *grand finale* of a community bonded by art.

Tomorrow, our today will be the past, so let us sing away hymns to the overlooked heroes of perpetual every day, who will die and be born, love and hate each other, fight and ramble, get lost and search each other, create and demolish – while Time will run its course ...

Sponzorji in partnerji v sezoni 2023/24

GLAVNI
MEDIJSKI
POKROVITELJ

VEČER

GLAVNI
RADIJSKI
POKROVITELJ

ŠTAJERSKIVAL ♥
70

PARTNERJI

city center
Vse najboljše

RR
SELECTION

ZVEZDA

FABRIKA PIVA

**pekarna
Gersak**
z vami že od 1929

Q
ATELJE

McDonald's

televizija celje

mediaspeed ▶

SVET KNJIGE

Artoptika

Broadway NYC Fashion

Caffe studio

Celjski mladinski center

Evita gostinstvo d.o.o.

Lekarna Apoteka pri teatru

Mladinska knjiga Celje

Oaza 2.0

Osrednja knjižnica Celje

SVB, d.o.o., PE Domača štacuna

Turistično informacijski center Celje

Z vašo pomočjo smo še uspešnejši. Hvala!

**Gledališki list
SLG Celje**

letnik 73, sezona 2023/24
številka 6

izdajatelj
SLOVENSKO LJUDSKO
GLEDALIŠČE CELJE

za izdajatelja
MIHA GOLOB

urednica
TATJANA DOMA

lektorica
ŽIVA ČEBULJ

fotograf
UROŠ HOČEVAR

oblikovalci
Studio Ljudje

Vse pravice pridržane.

Celje, Slovenija
maj 2024

slg-ce.si